

Arrest

nr. 219 201 van 29 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 5 december 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 november 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. VERKEYN verschijnt voor verzoeker en van advocaat C. VERBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 november 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te hetend;

Naam: F..

Voor naam: F. M.

Geboortedatum: (...)1985

Geboorteplaats: Douala
Nationaliteit: Frankrijk

In voorkomend geval, ALIAS: M. F. A. (...)1980, Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

onmiddellijk na de kennisgeving / uiterlijk op 08.11.2018

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Oostende op 08.11.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 08.11.2018 door de politiezone van Oostende en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene gebruikt een valse naam: M. F. A. (...)1980, Kameroen

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 *iuncto* artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en het beginsel van non-refoulement, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“4.1. EERSTE MIDDEL:

- *SCHENDING ART. 7 J. 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;*
- *SCHENDING ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET OP DE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;*
- *SCHENDING VAN ART. 3 EVRM EN HET BEGINSSEL VAN NON-REFOULEMENT;*
- *SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT;*
- *SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSPLICHT;*

Op datum van 8 november 2018 (kennisgeving 8 november 2018) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Het is dus in geen geval zo dat de verwerende partij sowieso op grond van art. 7 Vw. gehouden zou zijn om een bevel af te leveren gelet op het feit dat de bepaling van art. 7 Vw. duidelijk de bewoording “onverminderd” bevat en dat aldus hogere bepalingen in de weg kunnen staan van het afleveren van een bevel.

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden persoonlijke omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG dient daarbij eveneens gewezen te worden op de bijzondere omstandigheden van art. 3 EVRM en het beginsel van non-refoulement:

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Er volgt uit het administratief dossier van de betrokkene dat hij gekend is in ons land als hebbende destijds een asielaanvraag te hebben ingediend na een geldig verblijf dewelke niet ten gronde behandeld is geweest.

Zoals uiteen gezet in het feitenrelaas hebben zich problemen in het herkomstland voorgedaan waardoor de verzoekende partij is moeten terugkeren.

Vooraleer hij administratief effectief de kans kreeg zich te laten registreren en intussen onderdak vond bij een voormalig landgenoot, is de politie bij deze voormalige landgenoot gekomen waarbij de verzoekende partij van mening is dat een misverstand gebeurde nu hij aanzien werd voor deze terwijl hij wel degelijk zijn identiteitspapieren overlegde waarna de vaststellingen werden gedaan betreffende de ingediende aanvraag in 2016 in ons land en waarna de verzoekende partij onmiddellijk mocht beschikken evenwel met de bestreden beslissing.

Dat gelet hierop evenwel de verwerende partij in het kader van het onderzoek voorafgaandelijk aan het bevel om het grondgebied te verlaten gehouden is een onderzoek te doen naar de omstandigheden in het kader van art. 3 EVRM dewelke haar gekend zijn of zouden moeten zijn gelet op haar hoedanigheid.

Dat de verwerende partij daarbij eveneens thans immers niet kan ontkennen dat zij met administratieve problemen te kampen heeft waardoor de motivering van haar bestreden beslissing geen steek kan houden nu de termijn om zich te gaan laten registreren bij verweerster al een tijdje praktisch onmogelijk wordt gemaakt.

Er mag van verweerster verwacht worden dat zij haar beslissing zorgvuldig gaat voorbereiden en zich steunt op alle feitelijk en juridisch correcte gegevens dewelke haar gekend zijn of zouden moeten zijn (RvV 16 oktober 2015, nr. 154 716).

Aangaande art. 3 EVRM j. het beginsel van non-refoulement rust op verweerster een onderzoeksplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet conform is met de in het eerste middel genoteerde bepalingen nu enerzijds uit de bestreden beslissing niet blijkt hoe de verwerende partij in het licht van de haar reeds gekende gegevens en/of deze die haar vanuit haar positie gekend zouden moeten zijn art. 3 EVRM heeft beoordeeld of hoe en op welke manier zij dit in rekening heeft gebracht.

Dat de bestreden beslissing eveneens niet kan volhouden te verwijzen naar termijnen wanneer het een gekend gegeven is dat deze in praktijk onmogelijk zijn en aldus een schending van de motiveringsplicht zich voordoet op dit vlak nu geen rekening werd gehouden met deze gekende omstandigheden bij het motiveren van bestreden beslissing.

Dat het bovendien zo is dat er geen uitspraak wordt gedaan over een door verzoeker gevraagd voordeel waarbij de verwerende partij kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen en dat het bijgevolg aan de verwerende partij toekomt om alle nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen (RvV 24 mei 2018, nr. 204 344).

Het art. 74/13 Vw. vormt de omzetting van de terugkeerrichtlijn, meer bepaald het artikel 5 en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Europees Hof van Justitie heeft daartoe gewezen op art. 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie hetwelk de weerspiegeling is van het art. 3 EVRM (HvJ 18 december 2014, C-562/13, Abdida, par. 42).

Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet dit door de verwerende partij voor elke afzonderlijke zaak worden nagaan en onderzocht alvorens een dergelijke beslissing zoals in casu te nemen. De verwerende partij dient daaromtrent dan ook noodzakelijkerwijs te motiveren waarbij deze motivering uit de bestreden beslissing zelf dient te blijken.

In casu dient echter te worden vastgesteld dat zelfs ook maar enige verwijzing naar art. 3 EVRM of ruimer het ontbreken van een reëel risico in de zin van art. 3 EVRM geheel ontbreekt in de bestreden beslissing zodat daaruit volgt dat mag aangenomen worden dat de verwerende partij geen enkel onderzoek heeft doorgevoerd naar algemene situatie in het land van herkomst en de individuele kenmerken van de verzoekende partij dewelke haar gekend moesten zijn, minstens omdat zij daartoe genoodzaakt is het onderzoek te doen zoals dat ook volgt uit de bovenstaande uiteenzetting.

Dat de verzoekende partij volledigheidshalve daartoe kan wijzen op de onderstaande informatie betreffende onderwijzende Engelstaligen in Kameroen:

“what began as a simple request for English to be used in the courtrooms and public schools of the country’s two anglophone regions has escalated into a crisis in which dozens of people have died,

hundreds have been imprisoned and thousands have escaped across the border (...) (stuk 3, *The Guardian*, "Deaths and detentions as Cameroon cracks down on Anglophone activists", 3 januari 2018).
"Human rights defenders, including civil society activists, journalists, trade unionists, lawyers and teachers continued to be intimidated, harassed and threatened (...). More than 20 protesters were shot by security forces in the Anglophone regions between 1 and 2 October, and more than 500 arrested. Others wounded in the protests were forced to flee hospitals where they sought life-saving treatment out of fear of arrest. In addition, dozens of members of the security forces, including soldiers and gendarmes, were killed in attacks perpetrated by Anglophone insurgents in the South and North West regions during the year." (stuk 4, *Amnesty International*, Cameroon 2017/2018).

"Amnesty estimates 400 ordinary citizens have been killed in the past year (...) and hundreds of people were jailed (...). Tens of thousands of people have fled (...)" (stuk 5, *The Guardian*, 18 september 2018).
"Violence is escalating in Cameroon, where an aspiring priest has been shot dead by soldiers in front of his church and the archbishop is demanding an end to the violence." (stuk 6, *DW*, "Cameroon's senseless spiral of violence", 20 oktober 2018).

"For a year and a half, the Cameroonian military has been accused of beating and arresting people suspected of being separatists, torching homes and killing unarmed protesters." (stuk 7, *NYTimes*, *As Cameroon English Speakers fight to break away, violence mounts*, 28 juni 2018).

"Continuing insecurity in Cameroon has been condemned by the United Nations Human Rights Office (OHCHR) amid reports of killings by armed groups and State forces that has prompted mass internal displacement."

The development follows a worsening situation in north-west and south-west Cameroon, linked to protests by English-speaking citizens against discrimination in October 2016, that escalated into violence involving secessionists and State forces.

"We strongly condemn the human rights violations and abuses that have plagued the people in the north-west and south-west regions of Cameroon," said Ravina Shamdasani, OHCHR spokesperson. "We call on armed secessionist groups to refrain from the use of violence. We urge the Government to respect and protect the rights of all."

Ms. Shamdasani noted that more than a year of violence in the central African nation has left populations "living in fear" and unable to access their basic human rights." (stuk 8, *UN News Centre*, "Cameroon violence condemned by UN human rights office in appeal for dialogue to address grievances", 21 november 2018).

Omwille van de bovenstaande redenen wordt de bestreden beslissing dan ook geacht niet rechtsgeldig te zijn genomen geweest."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 *in*uncto artikel 7 *in*uncto artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde de zorgvuldigheidsplicht. Hij betoogt als volgt:

"4.2. TWEEDE MIDDEL:

- SCHENDING ARTIKEL 1 J. 7 VW. J. 74/14 VW. VAN DE VREEMDELINGENWET;
- SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT EN HET ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET OP DE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN;
- SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZIJNDE DE ZORGVULDIGHEIDSPLICHT;

Art. 74/14 Vw. bepaalt in elk geval een termijn van vrijwillig vertrek, zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet).

Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan in toepassing van artikel 74/14 §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de

overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060).

Dit onderdeel maakt onlosmakelijk deel uit van de bestreden beslissing (R.v.St. (Algemene Vergadering) nr. 192.198 van 2 april 2009).

Slechts in bepaalde gevallen voorziet art. 74/14 Vw. erin om de termijn te herleiden tot de termijn voorzien in de huidige bestreden beslissing. Art. 74/14 Vw. voorziet daarin uitdrukkelijk de bewoordingen "kan".

In de huidige bestreden beslissing steunt verweerster zich hiervoor op het enige onder art. 74/14, §3, 1° Vw.

Het risico op onderduiken moet worden vastgesteld aan de hand van een individueel onderzoek en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan het geval (HvJ, C-528/15, van 15 maart 2017).

Het terugkeerhandboek van de Europese Commissie bepaalt daarbij een combinatie van factoren nu juist om te vermijden dat personen die in aanmerking komen voor internationale bescherming doch die om één of andere reden nog niet in de mogelijkheid waren hun aanvraag in te dienen eveneens daaronder zouden kunnen vallen, daar nog gelaten het gegeven dat in de bestreden beslissing daarnaast ook foutief gemotiveerd wordt nu verzoeker juist wel een vorige aanvraag had ingediend wel degelijk onder de gegevens zoals opgenomen in huidig verzoekschrift.

Het rekening houden met alle omstandigheden, evenals dit laatste, blijkt in elk geval niet uit de bestreden beslissing nu daarin alleen wordt verwezen naar enkele standaardclausules terwijl verweerster zoals uit het eerste middel ook blijkt wist, minstens diende te weten, dat er omstandigheden eigen zijn aan het geval waaronder de mogelijkheid op reële schending van art. 3 EVRM. Het is wel degelijk aan de verzoekende partij om dit na te gaan en te beoordelen en dit dient uit de bestreden beslissing zelf te blijken.

De verzoekende partij wijst daartoe opnieuw op het onderstaande:

"what began as a simple request for English to be used in the courtrooms and public schools of the country's two anglophone regions has escalated into a crisis in which dozens of people have died, hundreds have been imprisoned and thousands have escaped across the border (...)" (stuk 3, The Guardian, "Deaths and detentions as Cameroon cracks down on Anglophone activists", 3 januari 2018).
"Human rights defenders, including civil society activists, journalists, trade unionists, lawyers and teachers continued to be intimidated, harassed and threatened (...) More than 20 protesters were shot by security forces in the Anglophone regions between 1 and 2 October, and more than 500 arrested. Others wounded in the protests were forced to flee hospitals where they sought life-saving treatment out of fear of arrest. In addition, dozens of members of the security forces, including soldiers and gendarmes, were killed in attacks perpetrated by Anglophone insurgents in the South and North West regions during the year." (stuk 4, Amnesty International, Cameroon 2017/2018).

"Amnesty estimates 400 ordinary citizens have been killed in the past year (...) and hundreds of people were jailed (...) Tens of thousands of people have fled (...)" (stuk 5, The Guardian, 18 september 2018).
"Violence is escalating in Cameroon, where an aspiring priest has been shot dead by soldiers in front of his church and the archbishop is demanding an end to the violence." (stuk 6, DW, "Cameroon's senseless spiral of violence", 20 oktober 2018).

"For a year and a half, the Cameroonian military has been accused of beating and arresting people suspected of being separatists, torching homes and killing unarmed protesters." (stuk 7, NYTimes, As Cameroon English Speakers fight to break away, violence mounts, 28 juni 2018).

"Continuing insecurity in Cameroon has been condemned by the United Nations Human Rights Office (OHCHR) amid reports of killings by armed groups and State forces that has prompted mass internal displacement.

The development follows a worsening situation in north-west and south-west Cameroon, linked to protests by English-speaking citizens against discrimination in October 2016, that escalated into violence involving secessionists and State forces.

"We strongly condemn the human rights violations and abuses that have plagued the people in the north-west and south-west regions of Cameroon," said Ravina Shamdasani, OHCHR spokesperson. "We call on armed secessionist groups to refrain from the use of violence. We urge the Government to respect and protect the rights of all."

Ms. Shamdasani noted that more than a year of violence in the central African nation has left populations "living in fear" and unable to access their basic human rights."
(stuk 8, UN News Centre, "Cameroon violence condemned by UN human rights office in appeal for dialogue to address grievances", 21 november 2018).

Omwille van deze reden is de bestreden beslissing dan ook niet conform de motiveringsplicht j. art. 1 j. 7 j. 74/14 Vw. en dringt de vernietiging zich op."

2.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt in de eerste plaats op dat waar verzoeker verwijst naar de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dit middelonderdeel slechts ontvankelijk is in de mate dat verzoeker de schending aanvoert van een concreet beginsel. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoeker verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in ieder geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren, waarna hij eveneens verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn), artikel 3 van het EVRM en het beginsel van 'non-refoulement'.

Hij betoogt, wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat hij gekend is in ons land als hebbende destijds een asielaanvraag ingediend na een geldig verblijf dewelke niet ten gronde behandeld is geweest en dat zich problemen in het herkomstland hebben voorgedaan waardoor hij is moeten terugkeren. Verder zet verzoeker uiteen dat vooraleer hij administratief effectief de kans kreeg zich te laten registreren, hij intussen onderdak vond bij een voormalig landgenoot en dat *"de politie bij deze voormalige landgenoot (is) gekomen waarbij de verzoekende partij van mening is dat een misverstand gebeurde nu hij aanzien werd voor deze terwijl hij wel degelijk zijn identiteitspapieren overlegde waarna de vaststellingen werden gedaan betreffende de ingediende aanvraag in 2016 in ons land en waarna de verzoekende partij onmiddellijk mocht beschikken evenwel met de bestreden beslissing"*. Verder stelt verzoeker: *"Dat de verwerende partij daarbij eveneens thans immers niet kan ontkennen dat zij met administratieve problemen te kampen heeft waardoor de motivering van haar bestreden beslissing geen steek kan houden nu de termijn om zich te gaan laten registreren bij verweerster al een tijdje praktisch onmogelijk wordt gemaakt."*

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hierbij behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort en niet van een "geldig visum/verblijfstitel" op het moment van zijn arrestatie. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. In de mate dat verzoeker in die zin de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert, maakt hij niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Hij beperkt zich tot een uiteenzetting over een misverstand en administratieve problemen die hij niet staaft. Evenmin brengt verzoeker een bewijs bij van de aanvraag die hij zou hebben ingediend. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoeker voormelde motivering niet weerlegt. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker in zijn betoog meermaals naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet verwijst, dient te worden opgemerkt dat hij zich telkens beperkt tot een theoretische uiteenzetting met onder meer een verwijzing naar artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Op generlei wijze zet verzoeker echter uiteen op welke manier hij belang heeft bij het opwerpen van deze grief, daar hij geenszins uiteenzet met welke concrete elementen *in casu* dan wel geen rekening zou gehouden zijn. Bovendien motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris in het bestreden bevel: "*Betrokkene werd gehoord op 08.11.2018 door de politiezone van Oostende en verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.*" Dit motief vindt steun in het administratief dossier. Hierover bewaart verzoeker het stilzwijgen zodat hij de motieven niet aan het wankelen brengt.

Verzoeker betoogt verder dat aangaande artikel 3 van het EVRM *iuncto* het beginsel van non-refoulement een onderzoeksplicht rust op de gemachtigde en dat niet blijkt uit de bestreden beslissing hoe de gemachtigde in het licht van de hem reeds gekende gegevens en/of deze die hem vanuit zijn positie gekend zouden moeten zijn artikel 3 van het EVRM heeft beoordeeld of hoe en op welke manier hij dit in rekening heeft gebracht. Verzoeker meent hieruit te kunnen afleiden dat mag aangenomen worden dat geen enkel onderzoek werd gevoerd naar de algemene situatie in het land van herkomst en de individuele kenmerken van de verzoekende partij dewelke gekend moesten zijn.

Aangaande artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing houdt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, vooreerst niet in dat hij dient terug te keren naar (een regio in) een land waar hij zich niet veilig voelt. De bestreden beslissing beveelt verzoeker immers om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker

dan wel een algemene theoretische uiteenzetting geeft en “*volledigheidshalve*” wijst op de informatie betreffende onderwijzende Engelstaligen in Kameroen waarna hij citeert uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift, doch geen enkel concreet element aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in verzoekers hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is. Verzoeker slaagt er niet in om met concrete gegevens aan te tonen dat er een risico is op schending van artikel 3 van het EVRM, noch kan hij voorhouden dat geen zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd. Een schending van artikel 3 van het EVRM *inuncto* het beginsel van non-refoulement wordt dan ook niet aangetoond.

Vervolgens spitst verzoeker zijn betoog toe op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, en stelt hij dat rekening dient te worden gehouden met alle omstandigheden en dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar enkele standaardclausules.

Uit het bestreden bevel blijkt dat de gemachtigde van de staatsecretaris onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen vermindert. Hij verwijst naar het bestaan van een risico op onderduiken en motiveert dat uit het administratief dossier niet blijkt dat hij zijn verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, dat verzoeker een valse naam gebruikte: M. F. A., en dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn en dat hij geen bewijs levert dat hij op hotel logeert.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de gemachtigde de juridische en de feitelijke motieven op grond waarvan hij tot de beslissing is gekomen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, vermeldt. Verzoeker kan niet worden bijgetreden in zijn stelling dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar een aanvraag, herhaalt de Raad dat verzoeker niet *in concreto* aantoont welke aanvraag hij zou hebben ingediend. Waar hij opnieuw verwijst naar “*de mogelijke reële schending van art. 3 EVRM*” verwijst de Raad naar hetgeen reeds hoger werd uiteengezet omtrent dit artikel.

Bovendien, waar verzoeker kritiek uit op het feit dat hem geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, toont hij niet aan welk actueel belang hij heeft bij dit middelonderdeel. Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Het weze daarbij opgemerkt dat verzoeker conform artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen kon verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dat deze thans ruim overschreden is.

Daarnaast gaat verzoeker niet *in concreto* in op de motieven uit de bestreden beslissing, laat staan dat hij deze weerlegt. Bijgevolg wordt hoe dan ook de afwezigheid van termijn gemotiveerd door de gemachtigde. Dit volstaat om de beslissing te schragen. Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond.

De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN